

A bölcs disznó

Élt angol földön, valaha,
 Egy derék disznó: a bölcsesség maga.
 Mindenki tudta róla, hogy
 Mekkora, nagy-nagy észet kapott.
 Fejszámolásban tündökölt
 És könyvek között könyökölt,
 Hogy a repülő mitől repül,
 S a gépek hogy-mikéntjét ismerte remekül.
 Egyszóval: sokat tudott,
 Zöldágra eggyel nem jutott.
 Mi célból és miért
 Éli az életét?
 Hogy az a lódoctor-bába
 Miért segítette a világra?
 Feje csak ezt őrlötte egyre,
 Így jutott kettőről egyre,
 Mígnem egy csodás éjszakán
 Villám cikázott át agyán.
 Felugrott, mint egy balett táncos
 És így kiáltott: „Rájöttem, huncut félkrajcáros!”
 „A szalonnámat kimérni drága áron,
 Ezt tervezik, barátom!”
 „Gyöngé, szaftos húsomat várja
 A mészárszék megannyi kannibálja!”
 „Combomat, azt a drágát
 Biztosan sültnek szánják!”
 „Kolbászfüzérré változom,
 Májam, szíven, tüdőm hurkába áldozom!”
 „Ó, mészárszék! Ó, hentesbárd!
 Mint végzetemre gondolok reád.”
 Márpedig, ez a gondolat
 Aligha nyugtatgat disznó-agyat.
 Bland Gazda másnap reggel
 Befut, moslékos vödör teherrel.
 És Malacka, hatalmas rőfögést
 Hallatva, földre dönti a vénlegényt.
 Most jön a tömény borzalom,
 Rövidre fogva kell elmondanom.
 Annyit azért itt elárulhatok,
 Hogy Malacka Bland Gazda-húst csámcsogott.
 Fejétől lábáig befalta,
 Szép lassan rágta, a komótos fajta.
 Maga a combja egy órába tellett,
 Mivelhogy rajta sok husika rengett.
 S amikor végzett, a Malac
 Nem bánkódott és nem agyalt.
 Megvakargatta vígan bölcs fejét,

S kiköpte ezt az elmeét:
 „Én megesküdttem volna rája,
 Hogy rám vár mohó kése-villája.
 Kikerülendő e csapást,
 Én ettem meg *a gazdát*.”

A három kismalac

Nálam a malac az első helyen
 Áll, fölöttébb szeretem.
 Nemes népség. És okos,
 No meg udvarias is. Bár
 Nem mindig érvényes e szabály.
 Akadnak köztük dilisek is.
 Mit szólnál ahhoz, példaképpen,
 Ha a nagy erdő közepében
 Azt látnád, minő bambaság,
 Hogy szalmából épült a MALACHÁZ?
 Megnyalta száját a farkas,
 S szólt: „Jó tokája van ennek a malacnak!
 Kis malac, kis malac, nyiss ajtót!”
 „Ne kívánj tőlem ily borzasztót!”
 A kismalac hiába is esdett,
 Farkaska elfűjt házat, kertet.
 Ezt üvöltötte: „Szalonna, hús és sonka!
 Nincs más farkasnak ennyire jó dolga!”
 S hogy a malacot villámgyorsan befalta,
 Utoljára maradt a farka.
 Dagadt hassal, lassan vonult odébb a farkas és
 Várt rá egy kicsinyke meglepetés.
 Rábukkant egy újabb malacházra,
 Gazdája ezt gallyakból eszkábálta.
 „Kismalac, kismalac, nyiss ajtót!”
 „Ne kívánj tőlem ily borzasztót!”
 „Márpedig akkor dühöngve, fűjtatva rád török!”
 És szólt a Farkas: „Jól van hát, jövök!”
 Csak fűjtatott és pöfögött.
 Visítani kezdett a malacka erre.
 S kiáltott: „Farkas, hisz egyikünket a bendőd már benyelte!
 Békésebb alku mostan nem jöhetne?”
 „Nem, semmi szín alatt” – válaszolta a Farkas.
 S malacunk hamar lakója lett a toportyán-pocaknak.
 „Két szaftos kismalac! – rikkantott Farkasunk –,
 De ennyitől, mi, farkasok, meg nem nyugodhatunk.
 Tudom, teli a pocakom,
 De nem szűnik magam-kényeztető imádatom!”
 Így, egérmódra lopakodva,

A Farkast éhe újabb házhoz vonta.
 Egy házhoz, amely
 Ugyancsak kismalac-búvóhely.
 De ez a Hármas Számú Malac
 Nagyon okos volt, mondhatni, agyas.
 Szalmára, gallyra ügyet se vetve,
 Házát TÉGLÁKBÓL építette.
 Malacka így visított: „El nem kapsz engem, te gyalázat!”
 „Várd csak ki – így a Farkas – fejedre borítom a házat!”
 „No, akkor készülj – szólt Malac –, teli tüdőből fújdogálj,
 De házam, meglásd, állton áll.”
 A Farkas dühödten fújt és fújtatott,
 A ház maradt, mi volt, szilárd, nyugodt.
 „Ha ezt, itt, el nem fújhatom,
 Legfeljebb fölrobbanthatom.
 Majd, ha az éj sötéteje int,
 Lesz nálam jó sok dinamit!”
 A Malac felsírt: „Te átkozott! Tudhattam volna!”
 S rávetette magát a telefonra,
 Bőszén tárcsázta, mint aki átlát
 Mindent, Piroska számát.
 „Halló, halló, itt ki beszél?
 Malackám, miért kerestél?”
 Malacka így süvöltött: „Piroska kisasszony, helló!
 Várlak, segíts, te vagy csak hadra fogható!”
 „No, jól van, megpróbálhatom” – ez volt Piroska válasza.
 „Hogy mi a baj? Egy farkasnak kell húsom zamata.
 Tudom, hogy eggyel már jól elbántál,
 S most itt topog egy másik, házam ajtajánál!”
 „Malackám, drága, szólt a lány, kis édesem,
 Ez a meló valóban testhez áll nekem.
 Most épp haját mosok,
 De ha megszáradt, rögvest hozzád kocogok.”
 Kicsivel később, keresztül az erdőn,
 Befutott Piroskánk, csöppet se szenvelgőn.
 Ott állt a Farkas, és szeme
 Majonéz-sárga fénnel volt tele.
 Foga éles, az ínye érdes,
 Szájából nyál fröcsköl, ijesztésnek.
 Felvonja szemöldökét a lányka
 És üres már a pisztolytáska,
 Megcélozza Farkas szívét,
 S egy élet véget ért.
 Láttá mindezt Malac, az ablakon át,
 S kiáltott, „Brávó, Piroska, ez csodás!”
 Ó, jaj, Malacka, sose bízz
 Ifjú hölgyekben, a külcsín szerint!”
 Merthogy mostantól, jól figyeljetek,
 Piroska nemcsak két farkasbundában díszleg,
 De hogyha erre-arra elszólítja dolga,
 DISZNÓBŐR kofferét húzgálja-vonja.

A krokodil

Egy állat se oly gonoszkodó,
 Mint a krokodil, Ropogtató Krokó.
 Szombatonként rendszerint, ebédre
 Hat szaftos gyerkőc az esésége.
 Mindegyikből csak három-három,
 Elcsámcsog három fiún, három lányon.
 A fiúk húsát mustárral bekeni,
 Merthogy őket csípősen szereti.
 Mustárral viszont nem csúsznak jól a lányok,
 Se a fürt, se a copf, a pántlikázott.
 Amivel a lányhús selymesebb lehet,
 Az sütemény, finom, karamelles.
 Csípősek a fiúk – ez bölcs szokás –
 És édesek a lány-babák.
 Legalábbis, Krokó szerint.
 Tudhatja. Gyomrából búcsút több tucat gyerek int.
 Ennyi mára elég. Ágyba veled,
 Feküdj le, s hajtsd a párnára álmos fejed.
 Psszt. Hallgasd. A lépcsőn vajon ki lépdelhetett?
 Lopakodón és lágyan vajh ki neszez?
 Zárd be az ajtót, s fogd a puskát!
 Gyerünk, gyerek, siess! Sebesen fuss hát!
 Ne habozz! Meg ne torpanj! Bejött!
 Ó, nézd, ez ő, a zsíros-zöld bőrbe öltözött!
 Foga villámlik, vigyora mohó!
 Itt közeleg a krokodil, Ropogtató Krokó!

A tehén

Hallgasd, mesém miként szövöm
 Egy csoda-tehénről, kész öröm.
 Úgy hívták, Jóltejelő Daisy,
 Hathónapos volt, nem ölbéli,
 Amikor hozzánk költözött, s kitette a lelkét,
 Hogy különccnek őt ne nézhessék.
 De Daisynek, megláttuk hamar,
 Bizony egy kis bibije van,
 Két fura púpja, éppen ott,
 Ahol a fara mozog.
 Csak mostanában, nemrég,

Úgy tűnt, a két púp mintha növekednék.
 S két-három hónap elmúltával
 (Csak bámultam, leesett állal)
 A két púpocska kitárult, jó szélesre, nagyra
 És kipattant belőle (Igen, szavamra)
 Minden csodák csodája,
 Tehenünk arany-ezüst szárnya!
 Tehén szárnyakkal! Egy repülő tehén!
 Eddig ilyet nem láttam én.
 „Ó, drága Daisy, ez igaz?”
 Szárnyát lebbenti és az égbe csap.
 Kecesen szállt, föl, a magasba,
 Szárnya az eget hasogatta.
 Látnotok kellett volna, hogyan írt
 Föl és le figurákat és légi hurkok százait.
 Naná, hogy egy szempillantásba
 Se telt, s bekerült képe egy élő adásba.
 Csak özlött a sokaság,
 Röptét bámuló bamba, száz.
 Ezt kiáltották: „Azannya! Nézd!
 Most láthatunk egy szálldosó tehént!”
 Kacagtak, dobogtak, ujjongtak, integettek,
 Kivéve egy szál daliát,
 Afganisztán fiát.
 Ez a fickó, legközepében a tömegnek,
 Hangosan ordítózni kezdett.
 „Ostoba tehén, figyelj, Daisy!
 A dili agyad megigézi!”
 Pechjére, Daisy meghallotta mind
 Az afgán szavait.
 „Ó, atyám – sipította – micsoda pofa!”
 Ez melyik ország fura bogara?”
 Lejjebb ereszkedett, s hatvan mérföldes röpte
 Eddigi gyorsaságát lekörözte.
 „Bombázás indul!” – így kiáltott – „Fogadd, fiacskám!” te szegény,
 S tehénlepény landolt az afgán fején.

Az oroszlán

Az oroszlán azt imádja,
 Ha vörös és fehér húst kaphat gigája.
 És, hogyha arról faggatod,
 Gyomra vágya mi lesz, mi volt,
 Nem a báránysült ám a kedvenc,
 Se a currys marha, se a pácolt sonka.

Nem is a ropogós malac, aki a sütőbe' sírt,
 Sőt, a kolbász se, vagy bármilyen fasírt.
 Tán egy dagadt tyúkocska volna jó?
 Nem és nem. Válasz erre se kapható.
 Ó, kedves oroszlánom, boldoggá hogyan tehetlek?
 Nem örülnél egy szép steak-szeletnek?
 Búvóhelyedről kijönnél talán,
 Ha nyúlpástétommal, sült nyúllal volna teli a tál.
 Mosolygott az oroszlán, s a fejét megrázta,
 Képeembe lihegte, mi a szíve vágya.
 „Amit befalni készülök,
 Nem steak és nem fasírt. AZ TE VAGY, KÖLYÖK.”

Hamupipőke

Gondolom, úgy hiszed, e történet mesés.
 De tévedsz. Elhallgatják belőle a tengernyi vért.

Az álságosat, amit ismersz,
 Kifőzték sok-sok éve már.
 Legyen csak lágy és szaftos, a népek
 Kedve szerinti, gyermeki éték.
 Az eleje még mintha igaz volna,
 Amikor a fekete éjben osonva
 A Randa Nővérek felcicomázva
 Elkocogtak az Udvari Bálba.
 Hamupipőke ekkortájt, az árva,
 Egy nyálkás pincében kucorgott,
 Miközben patkányok mohó éhe
 És rágicsálása kísérte.
 Felordított: „Segítség! Engedjete ki innen!”
 A Jó Tündér meghallotta mindezt.
 Belépett, fényfelhőbe burkolózva,
 És azt kérdezte: „Jól vagy, mondd, manócska?”
 „Még hogy jól?” – sipított Pipő. „Hát nem látod
 Hogy szinte már okádok?”
 Ököllel verte a lányka a falat,
 És ezt kiabálta: „Hajtassunk a bálba, ahajt!
 Mert diszko van a palotában.
 Mindenki ott nyüzsög, s én szépséges szép
 Ruhát és hintót akarok!
 Fülbevalókat, s gyémánt brosst, ráadásnak!
 És persze, egy pár ezüst cipellőt is kapok,
 Amelyhez nejlön harisnyagatyát húzhatok!
 Ha ki leszek így dekorálva,

Csinos királyfi jön az én utcámba.”
 A tündér szólt: „Egy percre fogd be csak!”
 Pálcája varázsló üzemmódba csap.
 És gyorsan, se perc alatt
 Befogadta Pipót a báli forgatag!
 A Randa Nővérek fintorogva
 Nézték, hogyan omlik hűguk a hercegi karokba.
 A lányka nyomult és simult,
 A délceg hercegi mellkashoz tapadt.
 Lekávárrá puhult mindettől a herceg,
 Izgalmában csak zihált és nyeldeklett.
 Aztán éjfél ütött az óra. Felkiáltott Pipó: A fenébe!
 Rohannom kell, nyakam épsége érdekébe!”
 „Ne még, ne még...” esdekelt a király sarja,
 Táncosát ruhájánál fogva marasztalta.
 Pipó üvöltött: „Kopj le rólam!”
 Ruhája reccsent, szakadóban.
 Egy szál bugyiban kiszaladt,
 S egy topánja is ott maradt.
 A papucs máris hercegi kéz foglya,
 Dobogó szívéhez szorította.
 „Akinek ez lábára illik”, így kiáltott,
 „Holnap előmbe hozzák nyoszolyóleányok!”
 Aztán, eléggé balga módon
 Otthagytá a topánkát egy komódon.
 Az egyik Randa nővér lecsapott a papucsra,
 Akinek képe pattanásos, rusnya)
 A keskeny lábbelit elmarta, s álnok
 Módon lehúzta rá a reterátot.
 Aztán, halálos nyugalommal,
 Ballábas cipőcserét forral.
 Ajaj, látjátok, durvul a sztori,
 Kérdés, Pipónk hogy bírja ki.
 Másnap a Herceg házról-házra
 Járkált, szerte a városkába.
 Nőtt az izgalom itt meg ott.
 A cipőben, vajh, ki lakott?
 Hosszú és széles csuka volt.
 A szagáról már nem is szólva.
 (Izzadt, ragadt az, aki hordta.)
 Ezrek és ezrek hasztalan
 Próbálgatták, minduntalan.
 A Randa Nővérek sora jött.
 Felpróbálta az egyik. S felkiáltott a herceg: „Meg nem ő kötözött!”
 Tiltakozott a lány: „Igenis! Illik rám! Én vagyok!
 Ujjamra gyűrűt húzz, nagyot!”
 Fültől fülig falfehér lett a herceg.
 Motyogott: „Beléhalok, ha nem eresztnek.”
 „Mit képzelsz! Ne feledd esküdet!
 Nincs visszaút! Egy úr nem így fizet!”

„Lefejezni!” Ordította a Herceg.
 Egy bárdzuhintás véget vetett az örületnek.
 Visszatért az ifjú nyugalma.
 „Szebb így, most, hogy meg van halva!”
 Előlépett a Kettes Számú Randa,
 S kiáltott: „Én próbálok, rajta!”
 „Inkább ezt próbáld” – süvöltött hercegünk,
 És jó kardja a lány nyakára penderült.
 A földre csapódott a leányzó feje,
 S táncot járt ottan, ízibe?
 Pipó a konyhán hámozgatott, midőn elérték őt a ricsajok,
 A földön guruló fejek
 Zajára az ajtón ki-kinézegetett.
 „Mi ez a pocsék lárma?” – süvítette.
 „A magad dolgával törődj” – dörgött a hercegecske.
 Megrettent most Pipó szegény szíve.
 „Fejeket nyisszant – gondolta – szívem hercege.”
 „Hogyan mehetnék nőül ahhoz,
 Aki a gyilkolásra ennyire rákapott?”
 A herceg erre: „E koszos konyhanémbert ugyan ki lehet?
 Levágni ezt is! Levágni egy újabb fejet!”
 E percben, fényözönben
 A Jóságos Tündér visszaröppen.
 Kezében, sitty-sutty, suhog a pálca!
 „Gyere elő, Pipó, még egy kívánságra!
 Kívánj még egyet és ne félj,
 Beteljesül, nagy, vagy csekély!”
 Így szólt Pipó – „Óh, nyájas Tündér, értsd meg,
 Most már bölcsébbet kérek,
 Nem kell több herceg, se a pénze.
 Elég a mézből, vége, vége.
 Már csak egy finom, szelíd úrra vágyom.
 Nem lesz könnyű. Van ilyen a világon?”
 Egy perc, és Hamupipókének
 Pompás fickó jutott,
 Egy egyszerű kis lekvárgyáros,
 Akinek házi dzsemje tűzkarátos.
 Csupa mosoly és kacagás a házuk,
 Nem véres, komor király-zug.

Petrőczy Éva fordításai

Költészeti folyóirat
Első szám: 1995. október 10.
Megjelenik negyedévente

Alapító, főszerkesztő: Turczy István

Szerkesztik:
Turczy István (vers, tanulmány)
Szöllösi Mátyás (olvasószerkesztő)
Király Farkas (on-line)
Vass Tibor (képzőművészet)

Szerkesztőségi titkár: Pálos Anna
Lapterv: Takács József
Logo: Urbán Tibor
Tördelés: DT Pro Bt.

Szerkesztőség:
1147 Budapest, Gyarmat u. 106.
Tel./fax: 25-181-63
E-mail: tippcult@t-online.hu
Honlap: www.parnasszus.hu

Kiadja a TIPP-Cult Kft.
Felelős kiadó: Turczy István

Alapító mecénás: Ispánki László

ISSN 1219-3275

Lapunk megjelenését támogatta:

Sokszorosítás: MIPRODUKT Kft.

Előfizethető a Kiadónál (1147 Budapest, Gyarmat u. 106.)
Megvásárolható webshopunkban: www.parnasszus.hu